

เรื่องเล่าร่ำพลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

ร่วมแรง ร่วมพลัง สร้างความสุขที่บ้านหลังที่สองของฉัน

สรวง การะเวก

โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี งานบริหารสาขายา

ตั้งแต่เพื่อนร่วมงานของฉันไม่ต่อสัญญา 1 คน ทำให้ภาระงานของพนักงานประจำหอพักเหลืออยู่เพียง 3 คน จากเดิมที่มีกัน 4 คน ในช่วงปีที่ผ่านมาฉันศึกษาอาศัยอยู่น้อยก็ไม่ได้ทำให้งานของฉันหนักมาก” ตั้งแต่ในเดือน พฤศจิกายน 2564 นี้จะมีนักศึกษาพยาบาล เข้ามาพักจำนวนที่มากขึ้น เนื่องจากนักศึกษาและบุคลากร ได้รับวัคซีนครบทุกคนแล้ว การเรียนการสอนต้องดำเนินต่อไป นักศึกษาพยาบาลต้องมีการฝึกปฏิบัติ จะเรียนออนไลน์อย่างเดียวคงไม่ได้ ทางทีมอาจารย์พยาบาลมีแผนรองรับไว้แล้วหากว่านักศึกษาติดเชื้อโรคโคโรนาไวรัส(COVID-19) นักศึกษาต้องประสานงานกับทีมดูแลนักศึกษาที่เจ็บป่วย หากนักศึกษาติดเชื้อโรคโคโรนาไวรัส(COVID-19) จะมีพยาบาลมารับตัวนักศึกษาไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล โรงพยาบาลสนาม หรือ Hospitel ตอนที่ยังมีนักศึกษาที่ไปรับนักศึกษาที่หอพักที่ต้องใส่ชุดอวกาศ สวมหมวก สวมหน้ากาก(mask) สวมถุงมือ เราจะมีอบรมการส่งนักศึกษาที่ติดเชื้ออีกครั้งหนึ่ง หลังจากที่ยังมีนักศึกษาไปพักที่โรงพยาบาลสนามหรือ Hospitel แล้ว ทางหอพักต้องประสานงานกับหน่วยงานสาธารณสุขอำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม เพื่อมาพ่นยาฆ่าเชื้อในห้องพัก หลังจากนั้นพี่ๆ ก็สามารถทำความสะอาดห้องพักอีกครั้งหนึ่ง นักศึกษาที่สัมผัสกลุ่มเสี่ยงเราจะจัดห้องพักเพื่อแยกกันอยู่ โดยจัดห้องพักที่ชั้น 7 แยกไว้เลย ซึ่งห้องพักชั้น 7 เราจะไม่นัดนักศึกษาเข้าพักเลย ในช่วงที่มีนักศึกษากักตัวที่ห้องพักชั้น 7 ต้องขอแรงพี่แม่บ้านทุกคนที่อยู่เวรในการส่งอาหารตามเวลาคือ เช้าเวลา 08.00-09.00 น กลางวันเวลา 11.00-12.00 น และช่วงเย็นเวลา 17.00-18.00 น. และต้องเพิ่มการทำทำความสะอาดพื้นที่ส่วนกลาง ไม่ว่าจะเป็นโซฟาปรับแขก ลิฟท์โดยสาร ห้องน้ำ ฟัก ต้องทำความสะอาดทุก 2-3 ชั่วโมงนะค่ะ” เสียงของหัวหน้างานของฉันแจ้งในที่ประชุมวันนี้ ในใจของฉันได้แต่คิดว่า คนก็น้อยลง งานก็มากขึ้น ฉันจะทำได้แค่ไหน แต่เมื่อนึกถึงช่วง 1-2 ปี ที่ผ่านมาซึ่งเป็นช่วงที่มีการระบาดของโรคโคโรนาไวรัส (COVID-19) จำนวนนักศึกษาที่อาศัยในหอพักน้อยมาก ไม่ถึง 50 ราย ฉันและเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ก็ไม่ได้ถูกลดเงินเดือน หรือให้ออกจากงาน แถมบุคลากรทุกคนของคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ยังได้รับวัคซีนป้องกันโรคโคโรนาไวรัส (COVID-19) ก่อนประชาชนทั่วไปอีกด้วย ตอนนี้ฉันเองก็ได้รับวัคซีนแล้วจำนวน 2 เข็ม แตกต่างจากญาติพี่น้อง หรือเพื่อนๆ บ้านของฉัน ที่ยังไม่ได้รับวัคซีนกันเลย มีหน้าที่ยังถูกลดเงินเดือน เพราะว่าบริษัทสภาพคล่อง บางรายที่สมาชิกของครอบครัวติดเชื้อโรคโคโรนาไวรัส(COVID-19) ก็ต้องกักตัวอยู่ที่บ้านเป็นเวลาเกือบ 2 สัปดาห์ไม่มีรายได้ ซึ่งพอมาเปรียบเทียบกับตัวฉันแล้วช่างแตกต่างกันมาก เมื่อคิดได้เช่นนี้แล้ว ฉันก็รู้สึกภูมิใจที่ได้ทำงานในองค์กรแห่งนี้ หลังจากที่ยังคิดทบทวนแล้วเริ่มมีสติ ก็นึกถึงคำสอนจากพ่อและแม่ที่ให้อภัยมีความกตัญญูตอบแทนบุญคุณแก่ผู้มีพระคุณ เมื่อมีโอกาส เมื่อคิดได้อย่างนี้แล้วเราจะมาคิดน้อยใจว่างานที่ทำมันเยอะทำไม นี่เป็นโอกาสแล้วที่ฉันจะได้ตอบแทนบุญคุณองค์กรที่ฉันรัก เอาเป็นว่าฉันจะทำหน้าที่ในความรับผิดชอบให้ดีที่สุด จะทำให้เต็มที่ หลังจากเสร็จสิ้นการประชุมฉันและเพื่อนร่วมงานมาช่วยกันระดมความคิดว่าเราจะแบ่งงานกันอย่างไร ให้งานออกมามีที่ดี ทุกคนมีความคิดเหมือนกันว่า เราจะช่วยกันทำงานให้ดีที่สุดหากมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นเราจะไม่โทษกัน แต่เราจะมาระดมความคิดเห็นและวิเคราะห์ปัญหาว่าเกิดจากสิ่งใด แนวทางการแก้ไขจะทำกันอย่างไรต่อไป

พฤศจิกายน 2564 หอพักของเรารับนักศึกษาพยาบาลปี 2 รอบแรกจำนวน 150 ราย แต่การย้ายเข้าของนักศึกษาย่อยเข้าวันละ 20 ราย ซึ่งไม่เป็นปัญหาสำหรับการให้บริการของฉันและเพื่อนร่วมงาน แต่กลุ่มของนักศึกษาปี 3 ที่เข้ามาฝึกงานที่โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาลายา จำนวน 235 ราย โดยเข้ามาพักเป็นรอบละ 70-80 รายสลับกันมาฝึกรอบๆ 7 วัน นี่คือการงานที่เร่งด่วน งานที่มานอกแผนการทำงาน

“นักศึกษาที่มาพักช่วงฝึกปฏิบัติกลุ่มแรกร้องเรียนว่า ห้องพักฝุ่นเยอะ ก่อนนักศึกษาเข้าพัก เราใช้เวลาเตรียมตัวน้อยใช้มีแค่ ถ้าจะมีเพื่อนร่วมงานเพิ่มคือ พี่แม่บ้านของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ศาลายาอาสาไปช่วยอีกวันละ 2 คน จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นมีค่ะ” เสียงของหัวหน้างานของฉันแจ้งในที่ประชุม “งานที่โรงเรียนก็เยอะแล้ว พี่เขาจะไม่บ่นว่าเหนื่อยเกินไปหรอคะ เห็นใจพี่เขาเพราะว่าพี่เขาต้องเตรียมเครื่องมือ อุปกรณ์สำหรับให้บริการแก่นักศึกษาเหมือนกัน” ฉันถามหัวหน้างาน “สอบถามพี่แม่บ้านของโรงเรียนมาแล้วค่ะ ทุกคนยินดีที่จะมาช่วยค่ะ” เสียงของหัวหน้างานตอบมา

วันรุ่งขึ้นเวลาประมาณ 08.00 น. พี่พรหม พี่ทิพย์ (พี่แม่บ้านของโรงเรียนฯ) สิ่งแรกที่ฉันเห็นคือรอยยิ้มที่ทั้งสองคนส่งมาให้ ซึ่งทั้งสองคนไม่ได้มาเมื่อเล่าพวกเขามาพร้อมกับเครื่องขัดพื้น เครื่องดูดฝุ่น พร้อมกับส่งเสียงทักทาย “สวัสดีสมาชิกหอพัก พี่มาช่วยแล้วค่ะ วันนี้เราจะเริ่มต้นที่ชั้นไหนกันก่อนดี จะเริ่มทำชั้นไหนบอกพี่มาได้เลยนะค่ะ วันนี้เตรียมแรงมาเต็มที่เพื่อช่วยหอพักโดยเฉพาะ งานบริการนักศึกษาพยาบาลแบ่งให้พี่สมบูรณ์กับพี่ประเทือง ดูแลต่อ เมื่อวานนี้หัวหน้างานขอจิตอาสาช่วยงานหอพัก เนื่องจากนักศึกษาพยาบาลปี 3 ที่มาฝึกปฏิบัติที่ห้องสอนแสดงชั้น 3 และ 4 ของโรงเรียนฯ และมาพักค้างคืนที่หอพัก” เสียงที่บอกฉันมาเปรียบเหมือนเสียงของความสบายใจ เพราะกังวลใจมาตั้งแต่เมื่อคืนนี้แล้วว่า พี่ๆ แม่บ้านของโรงเรียนฯ จะให้เราต้องเสียใจมีนะ ที่เราทำให้พวกเขาต้องมีการะงานและเหนื่อยมากขึ้น เมื่อเริ่มลงมือทำงานฉันเห็นแต่รอยยิ้มที่ทุกคนมอบให้แก่กัน ดูเหมือนทุกคนประกอบด้วยสมาชิกของหอพัก 3 คนและสมาชิกของโรงเรียนฯ อีก 2 คนรวมเป็น 5 คน มีแต่ความสุขที่ช่วยกันทำงาน เหมือนกับที่ฉันเคยเห็นในอดีตที่มีการลงแขกช่วยกันเกี่ยวข้าวสมัยที่ฉันยังเป็นเด็ก

และแล้วงานที่ฉันกังวลก็ผ่านไปได้อย่างดี นักศึกษาพยาบาลปี 3 ที่มาพักช่วงฝึกปฏิบัติไปหอพักที่พญาไทแล้ว ช่วงนี้เป็นรอบของการให้บริการแก่นักศึกษาพยาบาลปี 1 จำนวน 150 ราย ที่กำลังขยับย้ายสิ่งของเข้าหอพัก ตอนนี้หอพักพร้อมแล้วที่ให้บริการ ห้องพักสะอาด ไม่มีข้อร้องเรียน สิ่งที่ได้เห็นคือ รอยยิ้มของหัวหน้างาน เพื่อนร่วมงานที่มาจากความร่วมมือร่วมใจของพนักงานทุกคน และคำพูดที่ว่า “เราจะช่วยกันทำให้ดีที่สุด เราจะไม่โทษว่าเป็นความผิดของคนใดคนหนึ่ง เพราะเราทำงานกันเป็นทีม งานบริหารสาขายา โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี” ความสุขที่ได้จากสิ่งไกลตัวนอกจากบุคคลในครอบครัวก็หน่วยงานของฉันนี่เอง